

**การแสดงผลงาน
แห่งชาติ ครั้งที่ ๗.๒๕ มี.ค.
๒๕ เม.ย. ๕๕ กรมศิลปากร
7th NATIONAL EXHIBITION
OF ARTS. 25th MARCH-25th APRIL 1956
FINE ARTS DEPARTMENT**

Rama IX Art Museum Foundation

(สำเนา)

ประกาศกรมศิลปากร

เรื่อง การแสดงศิลปกรรมแห่งชาติครั้งที่ ๗

เนื่องจากศิลปเป็นสิ่งสำคัญอย่างหนึ่งที่แสดงออกซึ่งวัฒนธรรมของชาติ กรมศิลปากรจึงเห็นมีความจำเป็นที่จะส่งเสริมโดยจัดให้มีการแสดงศิลปกรรมแห่งชาติเป็นประจำ ซึ่งก็ได้รับการสนับสนุนจากรัฐบาลและประชาชนด้วยดีตลอดมาและการแสดงศิลปกรรมแห่งชาติครั้งที่ ๗ นี้ ก็ด้วยความกรุณาของคณะรัฐมนตรีอนุมัติเงินรายได้สลากกินแบ่งรัฐบาลสำหรับเป็นค่าใช้จ่ายในการแสดงนี้จำนวน ๕๐,๐๐๐ บาทเช่นเดียวกันกับความปลื้มยินดีแก่ศิลปินเป็นอย่างยิ่งที่ได้มีโอกาสแสดงผลงานศิลปกรรมของตน กรมศิลปากร มหาวิทยาลัยศิลปากร ตลอดจนศิลปินทั้งหลายต่างมีความรู้สึกในพระคุณทั้งนี้เป็นอย่างสูง

(ลงนาม) วิเชียรแพทยาคม

(หลวงวิเชียรแพทยาคม)

รักษากรในตำแหน่งอธิบดีกรมศิลปากร

อุปนายกคณะกรรมการมหาวิทยาลัยศิลปากร

๒๓ มีนาคม ๒๔๙๕

Rama IX Art Museum Foundation

ศิลป

กรมศิลปากรได้จัดการแสดงศิลปกรรมแห่งชาติครั้งที่ ๗ ขึ้น ที่วัดโศภนนิเวศน์
ท่ามาแล้วเป็นประจำ ด้วยอุทิศสหายาและเชื่อนั้น ทั้งนี้เพราะเราตระหนักว่าการ
ส่งเสริมศิลป จะเป็นผลให้วัฒนธรรมของชาติเราสูงขึ้นด้วย เพราะศิลปเป็นสิ่งซึ่ง
แสดงออกทางวิญญาณของชาติและภูมิปัญญาด้วยความเหมาะสมอย่างยิ่ง วัฒนธรรม
อาจได้รับการปรับปรุงตามสภาวะการและสิ่งแวดล้อม ดังนั้นศิลปซึ่งเป็นสิ่งแสดงออก
ของวัฒนธรรมก็จะแสดงลักษณะของชีวิต ความเป็นอยู่ ประวัติศาสตร์ของแต่ละสมัย
ให้ชัดเจนดังได้ทราบอย่างแจ่มชัดที่สุด เรามีความมั่นใจว่าอาศัยการแสดงศิลปกรรมนี้
ประชาชนอาจเข้าใจ นิยม และเข้าถึงศิลปสมัยปัจจุบันได้ในเวลาเพียงไม่กี่ปี และจาก
การเข้าถึงคุณค่าของศิลปนี้ จะยังเกิดความนิยม ยินดี ในสิ่งที่ศิลปเท่านั้นจะแสดง
ออกและให้แก่มวลมนุษยชาติได้ ถ้าหากประชาชนได้ยังเกิดความเข้าใจ และนิยม
ยินดีในศิลปอย่างจริงจังแล้ว มนุษย์เราจะได้เกิดความต้องการและเห็นศิลปเป็นสิ่งจำเป็น
ของชีวิตอย่างแท้จริงที่จะนำความเจริญในอารยธรรมมาสู่วงการพุทธปัญญาของเรา

บางท่านอาจมีข้อสงสัยถึงประโยชน์ในการที่จะสนับสนุน และส่งเสริมศิลปด้วย
ทุกแห่งทั้งประติมากรรมเขียนหรือภาพปั้น ตามอาคารบ้านเรือนของเอกชน หรือสถาน
ที่ราชการ อาคารของรัฐ เรื่อนนั้นหากจะแค่เพียงผิวเผินแล้วจะไม่เห็นมีประโยชน์อันใด
แต่ความเป็นจริงนั้นมีคุณประโยชน์อย่างประมาณมิได้ ความงามและความดีเป็นสิ่งที่
กัน อุดมคติของมนุษย์ก็คือความพยายามในอันที่จะขจัดเกลียดใจ ความรู้สึกนึกคิดให้
สะอาดบริสุทธิ์ ด้วยอุดมคติอันดีและเป็นเครื่องชี้ให้เห็นถึงความแตกต่างระหว่าง
มนุษย์กับสัตว์ ไม่มีวิถีทางใดที่จะปลูกฝังและอบรมนิสัยแก่เราได้ไ้ผลมากไปกว่า
จิตใจให้มีสิ่งแวดล้อมที่เรากลับมาพบศิลปที่สสวยงามประกอบด้วย คนตรี วรรณคดี
จิตรกรรม ภูมิภากรรม และสถาปัตยกรรม ซึ่งล้วนแต่เป็นสิ่งที่ยิ่งที่จะอบรมมนุษย์เรา
ให้รู้สึกและรู้จักหาหนทางที่สูงส่ง ถ้าปราศจากสิ่งซึ่งศิลปแล้ว มนุษย์เราก็ไม่แตกต่าง
ไปกับสัตว์ การสังคม เศรษฐกิจ ความยุติธรรม การศึกษาค้นคว้าวิทยาศาสตร์

และจักรกลเหล่านี้ล้วนต้องการของมนุษย์เราในอันที่จะพัฒนา ศิลปและความ
เชื่อนั้นในบางสิ่งที่สูงกว่าโลกีย์ทางหากที่ช่วยอบรมจิตใจของเราได้ ด้วยเหตุนี้ศิลปจึง
เป็นสิ่งที่จะแสดงออกซึ่งความเจริญของแต่ละชาติ ในความสัมพันธ์ระหว่างชีวิตของ
ชนชาติต่าง ๆ

ศิลปเป็นองค์การศึกษาหนึ่งที่มีผลต่อจิตใจของมนุษย์เราตั้งแต่เด็ก อาทิเช่น
การสถาปัตยกรรมอันสง่างามแก่บ้านเมือง การตกแต่งบ้านเรือนให้เรียบร้อยสวยงาม
เหล่านี้จะเป็นเครื่องปลุกจิตสำนึก และประทับใจความรู้สึกอันปราณีตงดงามในจิตใจแก่
ประชาชนทั้งแต่เด็กแต่น้อย บุคคลที่อยู่ในสิ่งแวดล้อมอันดีก็จะมีมารยาทงดงาม และ
มีความปรารถนาอันสูงส่งตลอดจนการปกครองรู้สึกเป็นคนดี คนมีปัญญาด้วย

ความจริงอีกประการหนึ่ง ที่ยังเป็นอุปสรรคต่อการนิยมและเข้าใจ ในศิลปสมัย
ใหม่ของไทยเราก็คือ ประมาณ ๕๐๐ ปีมาแล้ว ชีวิตและศิลปของไทยเราโดยทั่วไป
มิได้มีการเปลี่ยนแปลง โดยเหตุนี้จึงทำให้เราเกิดความนิยมในศิลปด้วยความรู้สึก
ที่ฝังแน่นในประเพณีของไทยเรา และจากความรู้สึกอันอยู่ในกรอบประเพณีเหล่านี้แหละ
ศิลปอันใหม่ ๆ ของเราจึงถูกกล่าวหาว่าทำศิลปเลียนแบบอย่างของตะวันตก

มีน้อยคนนักที่จะเห็นจริงว่า ศิลปินสร้างสรรค์งานศิลปของตนเองขึ้นเพราะเขา
ได้อาศัยความบันดาลใจจากสิ่งแวดล้อม และโดยการกระทำเช่นนั้นย่อมเป็นสิ่ง
แสดงออกซึ่งวัฒนธรรมของประเทศอย่างแท้จริงและบริสุทธิ์ใจ เราเชื่อว่าปัจจุบันนี้
ศิลปไม่ควรมีแบบที่ใช้แสดง (style) ของตะวันตกอยู่ต่อไปแล้วโดยจริงใจ มีแต่แบบ
ของสากลซึ่งเป็นอย่างเดียวกันหมด ทั้งนี้ย่อมขึ้นอยู่กับสภาวะการและสิ่งแวดล้อมของ
อิทธิพลแห่งอารยธรรม ซึ่งมีอยู่ในอารยประเทศทั่วไป

เราอาจเข้าใจความแตกต่างระหว่างศิลปแบบตะวันตกกับแบบสากลในปัจจุบันได้
ด้วยตัวอย่างง่าย ๆ ดังนี้ แบบสถาปัตยกรรมพระที่นั่งอนันตสมาคมมีลักษณะของยุโรป
แท้ ๆ ทั้งนี้เพราะสถาปัตยกรรมชั้นนี้มีแบบอย่าง แปลกไปจาก สถาปัตยกรรม อันเป็น
วัฒนธรรมของเรา แต่อาคารที่สร้างขึ้นในลักษณะทั่ว ๆ ไปกลับเป็นแบบสากลซึ่งใช้
เหมือนกันทุก ๆ ประเทศ เพราะลักษณะอาคารเหล่านั้นมิได้เป็นแบบของชาติใดชาติ
หนึ่งโดยเฉพาะ มันแล้วแต่หลักเกณฑ์ที่จำเป็นของการวางแผนและวัตถุประสงค์ที่

สมัย มีคนหนึ่งที่ขอมวยกันว่าเป็นวัตถุสำคัญและใช้กันอยู่ทั่วโลก เนื่องจาก
วัตถุสำคัญและหลักการที่เหมือนกันเช่นนี้ ผลซึ่งเกิดเป็นแบบสถาปัตยกรรมในปัจจุบันจึง
เป็นแบบสากลเหมือนกันด้วย

ที่จริงเรามีใจกันใจมากนักในชีวิตสมัยปัจจุบันที่ดำเนินไปเหมือนกันทุก ๆ ชาติ
อันเป็นผลให้การแสดงออกของศิลปะมีลักษณะเป็นแบบเดียวกันไปด้วย แต่ละชาตินิยม
มีลักษณะเป็นพิเศษของตนเองซึ่งเกิดขึ้นจากนิสัยตามธรรมชาติ วัฒนธรรม สถานะ
ทั้งแห่งภูมิศาสตร์ อาหาร และสิ่งอื่น ๆ ดังนั้นแต่ละชาติก็จะแสดงความรู้สึกในศิลปะ
ด้วยลักษณะพิเศษของตนเองอยู่ในแบบสากลนั้นด้วยเสมอ

เป็นที่แน่นอนว่าความโน้มเอียงในการนิยม ศิลปะแบบเก่าซึ่งเคยเห็น กันมาและ
ปฏิเสธความคิดใหม่ ๆ เสมอย่อมเกิดแก่มนุษย์เรา และเป็นข้อขัดแย้งซึ่งไม่รู้จักยั้ง
ของศิลปะแบบเดิมกับแบบสมัยใหม่ ตัวอย่างเช่นเมื่อเราคนไทยมองพระพุทธรูปและ
บังเกิดความรู้สึกเคารพบูชา ที่เรารู้สึกในอารมณ์เช่นนั้นเป็นเพราะพระพุทธรูปนั้นแทน
องค์พระบรมศาสดาจารย์ของเรา เราเกือบจะมีใจคิดโต้แย้งหรือวิจารณ์คุณค่าในความ
งามของศิลปะแห่งพระพุทธรูปนั้นเลย เช่นเดียวกับเมื่อเราดูภาพเขียนระบายสีบนผนัง
ระเบียงโบสถ์วัดพระแก้วเรารู้สึกชื่นชมยินดีใจได้แก่ยิ่ง เพราะภาพเหล่านั้นเป็นภาพประ
กอบเรื่องราวเกียรติซึ่งเราทราบและเรียนรู้มาแล้ว เราไม่เคยดูภาพเขียนเหล่านั้นโดย
วิจารณ์คุณค่าหรือค้นหาความผิดในการจัดวางภาพในเส้น ในสีเลย เรายอมรับคุณค่า
ของศิลปะแห่งรูปเหล่านั้นง่าย ๆ ก็ด้วยเป็นสิ่งที่เคยยอมรับกันมาแล้วอย่างนั้นนั่นเอง

ตรงกันข้ามถ้าเราได้มางานศิลปะในลักษณะสมัยใหม่ ซึ่งทั้งความคิดและวิธี
ทำการแสดงลักษณะส่วนตัวของศิลปินเองแล้ว เราจะไม่เห็นชอบและรัก
เท่าที่สิ่งงานนั้นด้วยทัศนส่วนตัวอย่างที่สุด ค้นหาความผิดรวกกันว่าเราเป็นผู้เชื่องชาญ
อย่างยิ่งในค่านศิลปะที่เกี่ยว โดยเฉพาะเราอาจกล่าวหาว่า งานศิลปะชิ้นนั้นมีใช้ลักษณะ
ของไทย ที่ว่ามีใช้ของไทยนั้นเป็นเพราะเพียงแต่ศิลปินมิได้เอาใจเราด้วยการทำเรื่อง
ซ้ำ ๆ ซาก ๆ ซึ่งขึ้นอยู่กับความรู้สึกที่ฝังแน่นในประเพณีของเราเท่านั้นหรือ ?

ข้าพเจ้าปลาดใจว่า ถ้าหากจะให้คนที่ชอบเกณฑ์ให้ศิลปินไทยสร้างสรวงงาน
ศิลปะเป็นแบบเดียวกับงานที่ทำขึ้นจากสิ่งแวดล้อมและเหตุการณ์ต่างกันอย่างที่สุคนธ์ ไป

หัวหินโดยการชี้ข้างแทนรถยนต์ในขณะนี้ เพียงเพื่อว่าไทยเราโบราณนั้นชี้ข้าง เขาจะ
รู้สึกอย่างไร ส่วนในเรื่องที่เกี่ยวกับการแสดงความรู้สึกในศิลปะคล้ายกับแบบของต่าง
ประเทศนั้น เราใคร่ชี้แจงว่า ตั้งแต่ประมาณ ๗๐ ปีมาจนถึงปัจจุบันนี้ ศิลปินชาว
ตะวันตกได้รับอิทธิพลและความบันดาลใจอย่างลึกซึ้งจากศิลปะของตะวันออก ของ
อเมริกา ของออสเตรเลีย และของแอฟริกา แต่ไม่ปรากฏว่ามีใครโวยวายหรือจับ
ผิดที่มาจากความบันดาลใจในศิลปะใหม่ ๆ เหล่านั้นเลย ดังนั้นหากศิลปินตะวันออก
ของเราคนหนึ่งจะแสดงความรู้สึกของเขาออกมาในแบบคล้ายกับศิลปะตะวันตกสมัยใหม่
แล้ว เราควรจะรู้ว่าใครเป็นผู้ให้ และใครเป็นผู้รับ อันที่จริงการแสดงออกซึ่งปัญญา
ความรู้ โดยเฉพาะในปัจจุบันนี้ ไม่มีทั้งผู้ให้และผู้รับเป็นการแลกกันไป เปลี่ยนกันมา
เพราะต่างก็ให้อิทธิพลซึ่งกันและกัน ซึ่งอิทธิพลในทางความคิดและวิธีทำ เป็นการ
รักษาคุณค่าศิลปะให้คงอยู่และเปลี่ยนแปลงปรับปรุงให้ดีขึ้นด้วย คงได้กล่าวมาแล้วว่า
ศิลปะสมัยใหม่โดยทั่วไปนั้น ทั้งความคิดและวิธีทำเป็นของส่วนตัวศิลปินเอง จึงเป็น
การยากที่จะเข้าถึงได้ เพราะงานนั้น ๆ ไม่มีรูปความคิดที่คุ้นกับเราเหมือนอย่างงานใน
อดีต เราควรจะอดใจและคิดว่างานศิลปะทั้งหลายที่ผ่านทุก ๆ สมัยรวมทั้งสมัยปัจจุบัน
ด้วย ย่อมมีทั้งที่เลิศ ปานกลาง และเลวเช่นเดียวกัน โปรดอย่าคิดว่าทุกอย่างจะ
บริบูรณ์ได้ทั้งหมด และยังกว่านั้นเราต้องไม่เป็นปฏิปักษ์ต่อศิลปะสมัยใหม่ เพราะเหตุที่
ศิลปินหลายคนได้แสดงความรู้สึกของเขาออกมาอย่างโลดโผนเกินไป อาจมีบางครั้งที่
ความโลดโผนนั้นจักเป็นเมล็ดพันธุ์ที่ออกไม่ที่สวยงามและมีประโยชน์ต่อไปได้ โดย
วิธีใดก็ตาม ถ้าหากเราปรารถนาที่จะชื่นชมความหอมชื่นให้แก่จิตใจแล้ว เราต้องตัดสิน
งานศิลปะด้วยความสุขุมจริงใจ และไม่นำเรื่องส่วนตัวเข้ามาเกี่ยวข้องกับการพิจารณาด้วย

ความขี้อายปล้ำซึ่งเราอดที่จะกล่าวเสียมิได้ก็คือ รัฐบาลไทยได้กรุณาให้
ความสนับสนุนทั้งทางจิตใจและทางการเงินต่อการจัดการแสดงศิลปกรรมแห่งชาติขึ้นเป็น
อย่างนี้ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง พล.ร. นายกรัฐมนตรีซึ่งเป็นผู้อุปถัมภ์และสนใจอย่างยิ่งใน
กิจการอันเกี่ยวกับปัญญา ความรู้ และการศึกษาทุกแขนงอยู่เสมอ

ความยินดีอีกประการหนึ่งคือ เยาวชนไทยได้รู้สึกและเริ่มเข้าถึงงานศิลปะ
บ้างบ้างแล้ว แต่คนหนุ่มเหล่านั้นยังไม่มีทางจะสนับสนุนศิลปะขึ้นของเราอย่างจริงจัง
ได้ โชคดีในความช่วยเหลือศิลปินจึงยังมีได้บ้างเกิดผล เราปรารถนาอย่างยิ่งที่จะไ้
รับความกรุณาและช่วยเหลือจากชนชั้นสูงด้วย เพราะโดยปกติเราใช้เงินให้หมดไป
เพื่อความสนุกสนานได้ หากเราจะใช้เงินสักสองสามร้อยหรือสองสามพันบาทในปีหนึ่ง
เพื่อตกแต่งอาคารบ้านเรือนของเราให้สวยงามด้วยศิลปะแล้ว อย่างน้อยที่สุดคนชนกที่มา
เยี่ยมจะได้ทราบถึงธรรมเนียมอันดีและสิ่งซึ่งเรามีต่อศิลปินด้วย.

ศิลป์ พีระศรี

๕ มีนาคม ๒๔๘๔

Rama IX Art Museum Foundation

ART

The Fine Arts Department has organized the Seventh National Exhibition of Fine Arts with the same enthusiasm and faith as in the previous years. Enthusiasm because we are convinced that by stimulating art production we serve our culture inasmuch as Art is the most peculiar mean to show the spirit and intellect of our race and as culture may change according to circumstances, so art transmits to future generations the very character of each historical period. Faith we have in the certainty that through exhibitions of Art, the Thai may, in a lapse of a few years, be able to understand and appreciate modern artistic expressions and from such an appreciation benefit that contentment which art alone may give to Humanity. Once the appreciation for modern art is accomplished the practical result will be a demand of art apt to keep alive the flame of our intellectual activity.

Here, one may ask what benefit the Nation has to stimulate art production and adorn public and private buildings with works of painting and sculpture - apparently nothing, in reality the advantage is incalculable. Beauty and Goodness, in our case, are synonymous. Man's ideal is a continuous effort to refine his mind and feelings. This idealism is what differentiates Man from the lower animals. To stimulate goodness and refinement there is no more effective means than to surround ourselves with beautiful things. Music, literature, painting, sculpture and architecture are the very means to educate Man in his ascensional quest. Take away art from human activity and man will fall again in sheer brutalism. Social-economic-justice, scientific discoveries and machinery serve Man in his physical needs, but what sustain his spirit are art and faith in something loftier than the apparent world. Thus in relation with peoples' life art is the very "touchstone" of their grade of civilization.

Art is an educative instrument affecting our sensitiveness from our childhood. Take for instance architecture embellishing the towns with fine buildings. The beauty of these buildings impresses deeply all citizens just from their childhood with a high sense of order and refinement - hence good manner and high aspirations, that is to say, a better and more spiritual population.

One of the facts handicapping the appreciation of modern art in Thailand is that from about nine hundred years art, like life in general, did not undergo any change, forming in this way a fixed Thai traditional mentality in art appreciation. On account of this mentality, Thai young artists are charged of imitating western styles.

Few people realize that an artist does art because he is inspired by his surroundings and in doing so he serves truly and sincerely the culture of his country. Honestly, we believe that nowadays does not exist anymore a western style of art, but exists uniquely a universal style due to a complexity of factors imposed by modern civilization over all civilized peoples.

The difference between western and universal styles may be understood from the following example: The design of the Throne Hall is quite of western style, thus exotic to our own culture, while a building designed in modern style is universal because its character is not peculiar to any individual race, but is due to functional principles of planning and to modern materials, principally cement, adopted and used all over the world. Logically, same causes, same effects.

Of course, we should not be too much alarmed by the uniformity of modern life and the consequent uniformity of artistic expression:— Each people has proper peculiarities due to its natural temperament, culture, geographic position, food, etc. and so each people **will always** express art with individual characteristics.

Certainly all over the world people are inclined to appreciate old forms and reject new ideas. This is the eternal contrast between old and new. For instance, when we Thai look at a Buddha image, feel moved because that image represents our spiritual Teacher - rarely we discuss or criticize the artistic value of the statue. Again, in looking at the paintings around the verandah of Wat Phra Keo we enjoy them extremely because they illustrate subjects of the Ramayana, one of our basic educational poems. But we never look at those paintings critically and find out whether there are faults in compositions, drawing, or colour - we simply accept their artistic value for granted.

Quite opposite, when we behold a modern work of art, which both in conception and style is an individual expression of the artist, then our hostility towards it is awakened and we judge it quite subjectively finding faults like we were perfect experts of art. Particularly, we find the work not to be Thai. Why not Thai? Only because the artist did not **please** us in repeating a subject dear to our traditional mentality. We wonder what would feel the same person who wants to impose a young Thai artist to do what was done in **circumstances** and **surroundings** so different from our own, If we obliged him to go to Hua Hin on the back of an elephant instead of driving his powerful motorcar, only because the old Thai rode elephants. In what concerns artistic expressions reminding foreign styles we would like to point out that the western artists from about seventy years have been **deeply influenced and inspired** by Eastern, American, Australian and African arts. Nobody was alarmed, nor found faults about these new sources of inspiration. Now, if an eastern artist expresses himself in a style reminding modern western art, we would like to know who was the giver and who the receiver. The real fact is that in intellectual expressions there is (particularly in our time) neither giver nor receiver - it is a continuous reciprocal exchange of ideas and styles which serve to maintain : live and renew artistic productions

As we have said, modern art generally is, both in conception and in style, quite personal, a thing which renders difficult to appreciate it because it does no more convey ideas familiar to us as it was in the past. Besides, we should bear in mind that, likewise in all art productions of every period, also in modern art, there is excellent,

mediocre and bad. We cannot expect everything perfect and so much the less we must not be hostile to modern art for the fact that many artists are extravagant in their expressions. May be, sometimes, also such an extravagance is the seed of a fine flower. In any way, we have to judge art seriously and objectively if we wish to enjoy its spiritual perfume.

In our struggle for modern art we feel much comforted by the moral and financial support given by the Thai Government to the National Exhibitions of Art, particularly we feel indebted to our Premier who has always been so keen in all intellectual manifestations.

Another gratifying acknowledgment is to see the young Thai generation already appreciate modern art. Unfortunately young folk have no means to support practically our artists, an ambition which ardently we expect from our upper class. In general we spend so much money in amusements - why not to spend some hundred or a few thousand ticals every year to embellish our homes? At least our guests will think that we have good and high taste.

Silpa Bhirasri.

5.3.99.

คณะกรรมการตัดสินงานศิลปกรรม

ศาสตราจารย์ศิลป พีระศรี

ม.จ. ยาใจ จิตรพงศ์

นายสิทธิเดช แสงหิรัญ

นายเจียน ยิ้มศิริ

นายประสงค์ ปัทมานุช

ประธานกรรมการ

กรรมการ

”

”

”

JURY

Prof. Silpa Bhirasri

M.C. Yachai Chitrabongse

Nai Sitthidet Senghiran

Nai Khien Yimsiri

Nai Prasong Patmanuch

Rama IX Art Museum Foundation

รางวัล

Prizes

เกียรตินิยมอันดับหนึ่ง เหรียญทอง

1st Prize Golden Medal

จิตรกรรม

Painting

นายทวี นันทขว้าง

Nai Davee Nandakwang

นายชลล นิมเสมอ

Nai Chalood Nimsameo

ภาพเอกรงค์

Monochrome Drawing

นายชลล นิมเสมอ

Nai Chalood Nimsameo

เกียรตินิยมอันดับสอง เหรียญเงิน

2nd Prize Silver Medal

จิตรกรรม

Painting

นายนพรัตน์ ลิวิสิทธิ์

Nai Nopratna Livisitti

ประติมากรรม

Sculpture

นายชลล นิมเสมอ

Nai Chalood Nimsameo

ภาพเอกรงค์

Monochrome Drawing

นายรงค์ วงศ์อุปราช

Nai Ronk Vongseuparach

ศิลปประยุกต์

Applied art

นายศักดิ์ วรรณกุล

Nai Sakdi Kuanpadung

เกียรตินิยมอันดับสาม เหรียญทองแดง

3rd Prize Bronze Medal

จิตรกรรม

Painting

นายบุญถึง ฤทธิเกศ

Nai Boontuong Ridhikerd

นายประยูร อุตุชาภา

Nai Prayura Uluchada

ประติมากรรม
Sculpture

ศิลปตกแต่ง
Decorative art

นายแอนโทเนียว พี. คอกเตอร์

Mr. Antonio P. Doctor

นายสแตนลีย์ เอ. แจกสัน

Mr. Stanley A. Jackson

นายอุคม วงษ์พิทักษ์

Nai Udom Vongsepitak

นางฮารี คอนโนเวอร์

Mrs. Harry Conover

นายชำเรือง วิเชียรเขตต์

Nai Chamruang Vichienkett

นายนคร สาคกรเสถียร

Nai Nakorn Sakornstira

นางสุวรรณ นันทขว้าง

Mrs. Suvanee Nandakwang

ร.ท. ประเชษฐ เฝ้ายบุญเกิด

Sub. Lt. Prachern Phowboonkerd

นางเบอร์นิส เอส. กอร์ดอน

Mrs. Bernice S. Gordon

นายประยัก พงษ์คำ

Nai Prayad Pongsedam

Rama IX Art Museum Foundation

“ภาพเหมือน”

โดย ทวี นันทขว้าง

“Portrait of the artist's wife”

by Davee Nandakwang

“วัวควาย”

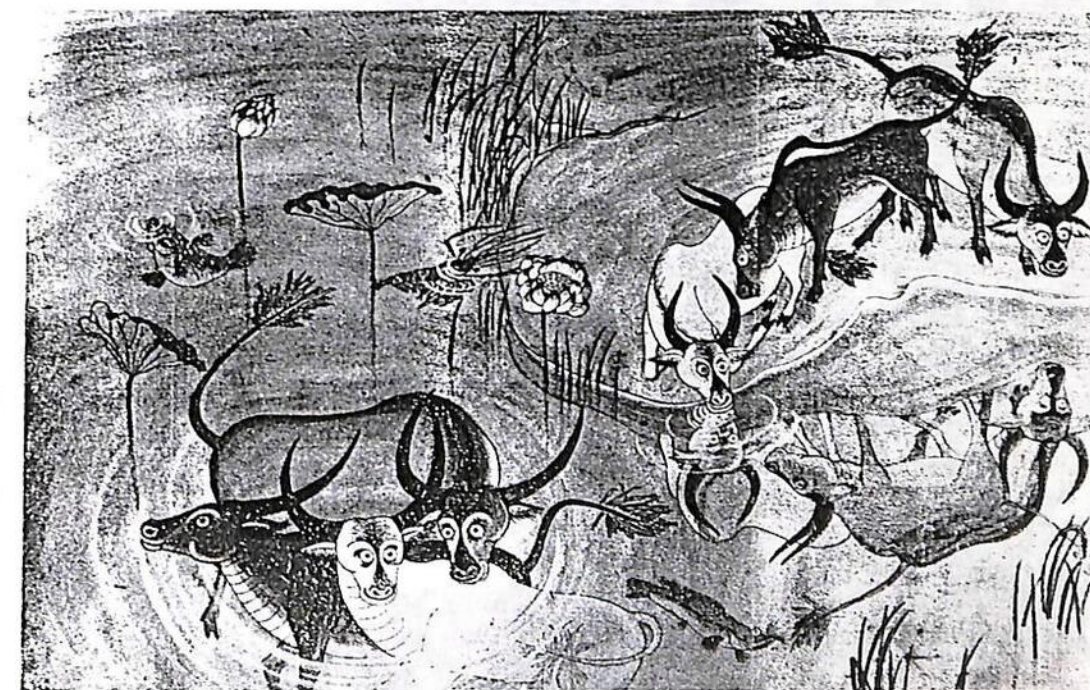
โดย

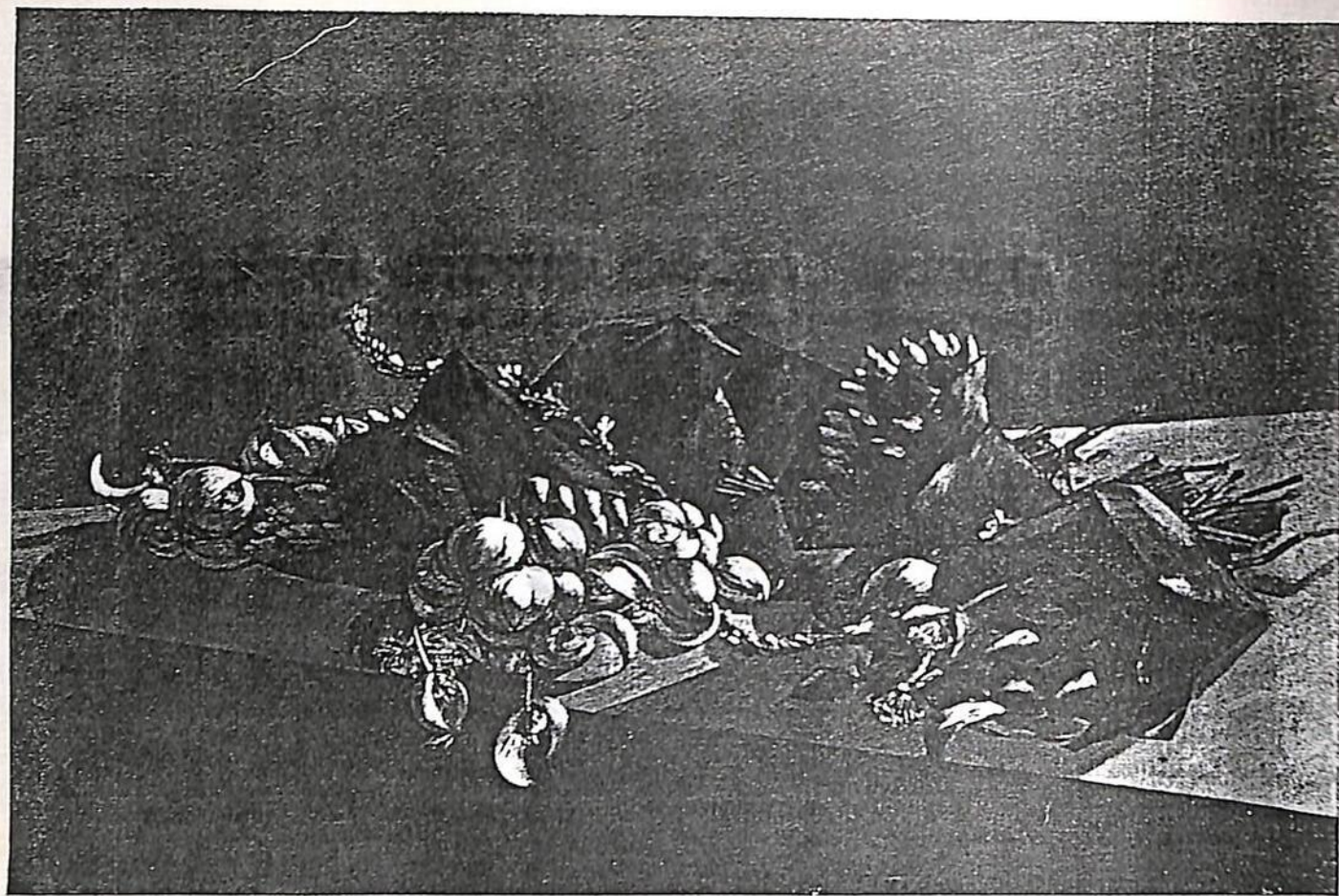
สุวรรณ นันทขว้าง

“Oxen and Buffaloes”

by

Suvanee Nandakwang

“คอกบัว”

โดย ทวี นันทขว้าง

“Lotus”

by Davee Nandakwang

“เศร้า”

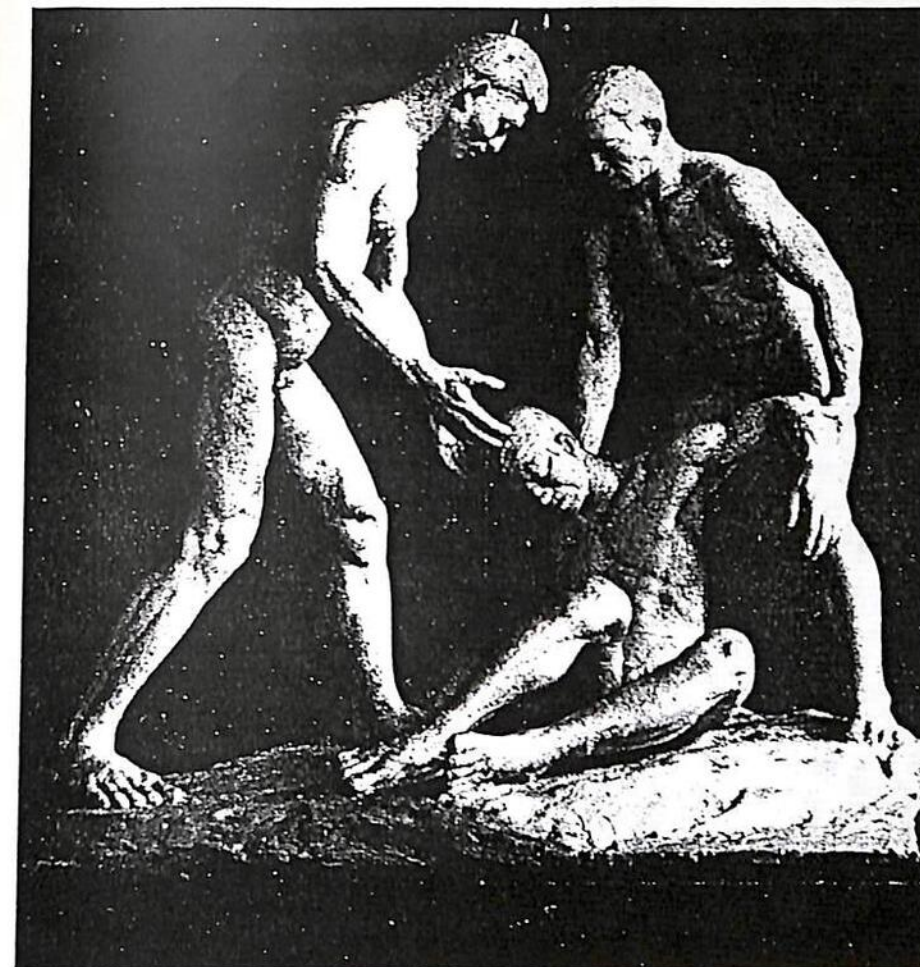
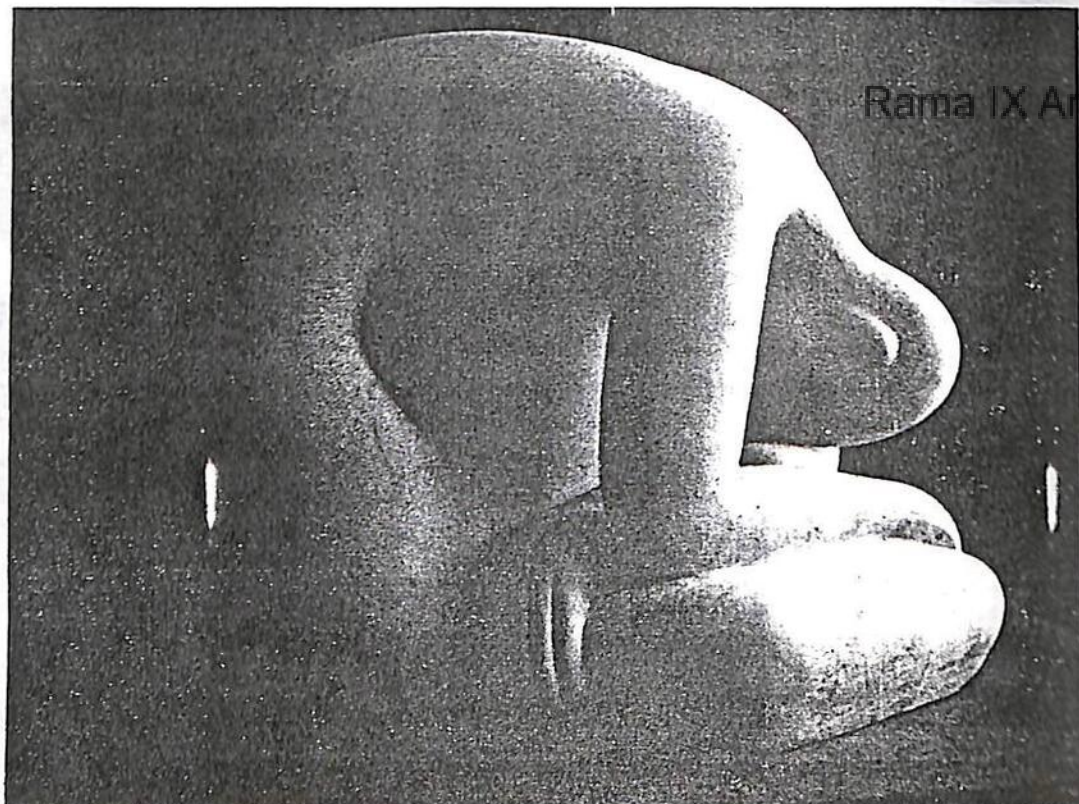
โดย

ชำเรือง วิเชียรเขตต์

“Grief”

by

Ohamruang Vichienkett

“ช่วย”

โดย นคร สากรเสถียร

“Assistance”

by Nakorn Sakornstira

Rama IX Art Museum Foundation

“ตรึงกางเขน”

โดย

สแตนลีย์ เอ. แจกสัน

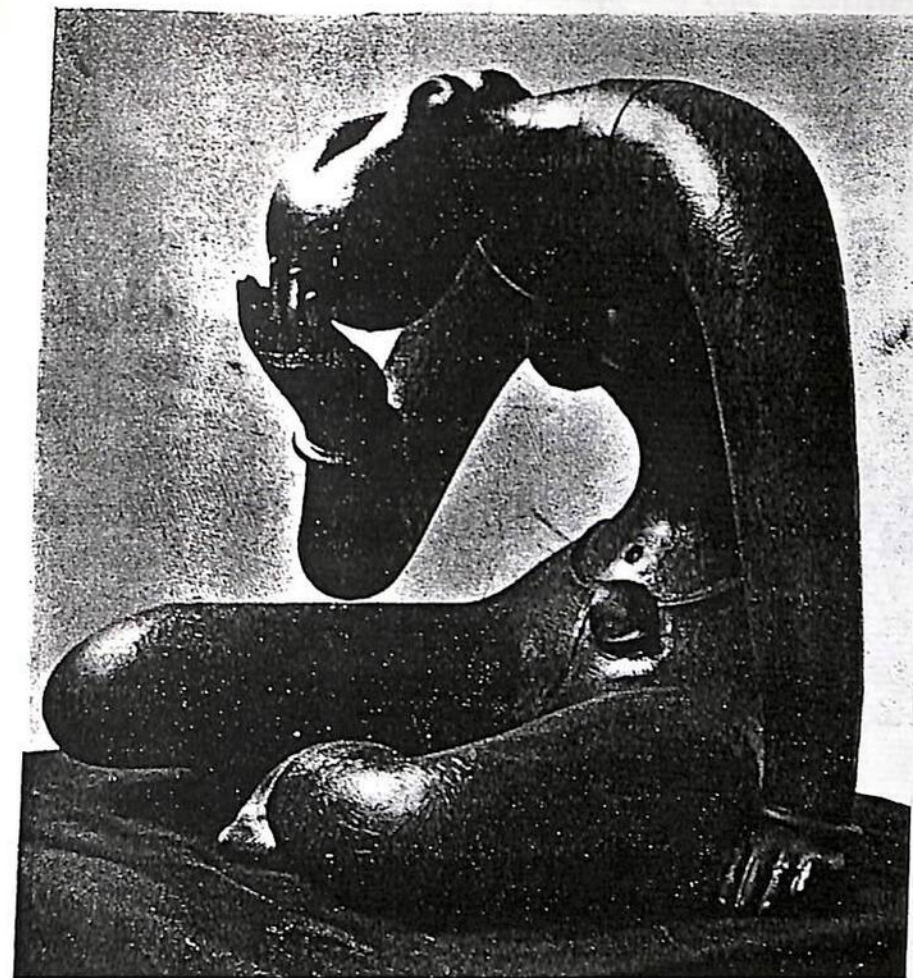
“Crusifixion”

by Stanley A. Jackson

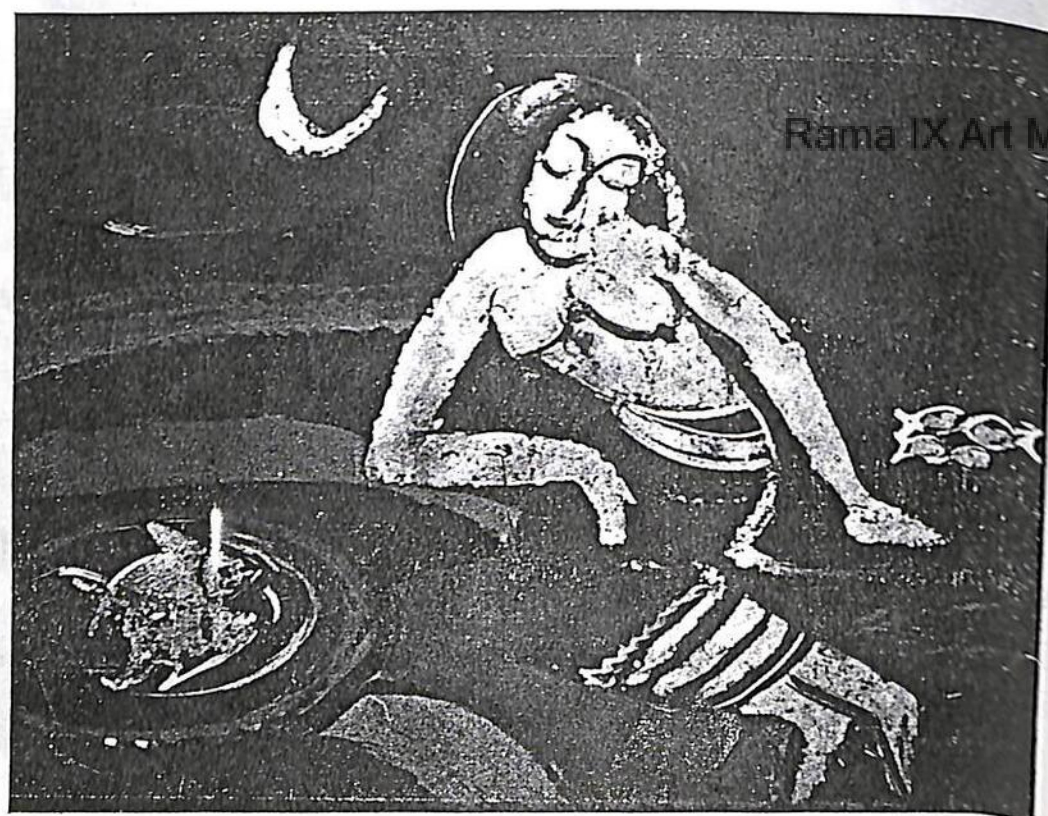

“ช่างเขียน”
โดย บัณจบ พลาวงศ์
“Painter”
by Banchob Palavongse

“กำสรวล”
โดย 'สัทธิดะ แสงหิรัญ'
“Sorrow”
by Sittidhet Senghiran

“ปลาทอง”
โดย ชลูด นิ่มเสมอ
“Gold Fish”
by Chalood Nimsameo

“ช่างปั้นหมัก”
“The Potters”
โดย ประหยัด พงษ์ดำ
by Prayad Pongsedam